

“ไม่มีอะไรที่ทำให้ติดหนึบได้มากไปกว่า *The Girl on the Train*”

วานิดี้ แพร์

“วิธีการบรรยายที่เอาแน่เอานอนไม่ได้ของ *The Girl on the Train* สร้างความสนุกสนานได้มากกว่านิยายเขย่าขวัญเรื่องใดๆ

นับตั้งแต่ *Gone Girl*... มันจะต้องดึงดูดและทำให้ผู้อ่านกลุ่มใหญ่หลงใหลอย่างถอนตัวไม่ขึ้นแน่นอน”

เดอเนียวอร์กโทมส์

“เช่นเดียวกับรถไฟในหนังสือ *The Girl on the Train* ตะบึงปลุกชีวิตที่หลับใหลของคนในย่านชานเมืองขึ้นมา ขณะที่ผู้อ่านไม่สามารถหยุดพลิกหน้าหนังสือ”

เดอบอสตันโกลบ

“แฟนของ *Gone Girl* จะต้องเสพหนังสือเขย่าขวัญเชิงจิตวิทยาเล่มนี้อย่างทิวโหย”

พีเพิล

ร่างของเธอถูกฝังอยู่ใต้ต้นซิลเวอร์เบิร์ชใกล้ทางรถไฟเก่า มีกองหินเป็นเครื่องหมายบนหลุมศพ...กองเล็กๆ เท่านั้น ฉันไม่อยากทำให้ที่พักผ่อนสุดท้ายของเธอเป็นจุดสนใจ แต่ก็ไม่อยากปล่อยให้เธอเลื่อนหายไปจากความทรงจำเช่นเดียวกัน เธอจะนอนหลับอย่างสงบที่นั่นโดยไม่มีใครรบกวน ไม่มีเสียงใดๆ นอกจากเสียงนกร้องขับขาน และเสียงกระฉีกกระฉักของรถไฟที่วิ่งผ่านไปมา...

เพลงนกกางเขนกล่อมเด็กดังขึ้นในหัว นกกางเขนฝูงหนึ่ง-หนึ่งความ
เศร้า สองความสุข สามเด็กหญิง ฉันนับได้แค่สามเท่านั้น ไปต่อไม่ได้
อีก หัวของฉันเต็มไปด้วยสรรพเสียง เลือดกลบปาก...สามเด็กหญิง...
ฉันได้ยินเสียงนกกางเขน มันกำลังหัวเราะ ล้อเลียนฉันเสียงขรม
นี่คือกลาง...กลางร้าย ฉันเห็นมันแล้ว สีดำสนิททาบกับท้องฟ้า ไม่ใช่คน
แต่เป็นอย่างอื่น ใครคนหนึ่งกำลังก้มลงมา ใครบางคนกำลังพูดกับฉัน
ดู ดูซิว่า เธอทำให้ฉันต้องทำอะไรลงไป

THE
GIRL
ON THE
TRAIN

ปมซ่อน
ซ่อนมรณะ

เสฉา

วันศุกร์ที่ 5 กรกฎาคม 2013

ตอนเช้า

ข้างทางรถไฟมีเสื้อผ้าสีฟ้ากองหนึ่ง (อาจเป็นเสื้อเชิ้ต) กับอะไรบางอย่างสีขาวตุ่น มันคงจะมาจากกองขยะตรงฟุ่มไม้เตี้ยๆ ข้างฝั่งน้ำที่ชาวบ้านชอบเอาของมาทิ้งหรือไม้ก็ของพวกเขาที่มาซ่อมทางรถไฟแถวนี้อยู่เนืองๆ แต่ก็ไม่นั่นนะ อาจเป็นอย่างอื่นก็ได้ แม่เคยบอกว่าฉันเป็นคนจินตนาการสูง เข้าชั้นเพื่อเจอ ทอมก็ว่าแบบนั้นเหมือนกัน แต่จะห้ามให้ไม่คิดได้อย่างไรเวลาที่เห็นเสื้อผ้ากระจุยกระจาย เสื้อเชิ้ตมอซอ หรือรองเท้าที่กระเด็นหลุดออกมาข้างหนึ่ง ฉันจะคิดวนเวียนอยู่นั้นแหละว่าแล้วอีกข้างล่ะ คนที่เคยใส่รองเท้าคู่นี้ล่ะ

รถไฟกระตุก ล้อครูดกับรางดังเอียดอาด เริ่มออกตัวอีกครั้ง เสื้อผ้ากองเล็กค้อยๆ ลับไปจากสายตาขณะที่เรามุ่งตรงเข้าสู่ลอนดอนด้วยความเร็วประมาณคนวิ่งเหยาะแบบค่อนข้างเร็ว คนที่นั่งอยู่ข้างหลังฉันถอนใจด้วยความหงุดหงิด รถไฟธรรมดาขบวน 08.04 น. ระหว่าง

แอสบรีกับยูสตันสามารถเป็นเครื่องทดสอบความอดทนชั้นยอด ถึงจะเป็นผู้โดยสารขาประจำก็เถอะ ระยะเวลาการเดินทางปกติคือห้าสิบสี่นาทีก่อน แต่บ่อยครั้งที่จะเป็นเช่นนั้น ทางรถไฟช่วงนี้เก่าแก่มาก ผ่านการใช้งานอย่างโชกโชน จึงมีปัญหาสัญญาณ และอื่นๆ ต้องคอยซ่อมแซมไม่หยุดหย่อน

รถไฟคืบคลานไปเรื่อยๆ ผ่านโกดังสินค้า หอประปา สะพาน เฝิง บ้านสมัยวิคตอเรียหลังย่อมที่หันหลังชนานไปกับทางรถไฟ

ฉันเอนหน้าแนบกับกระจกหน้าต่าง มองดูบ้านเหล่านั้นผ่านไป เหมือนกับกล้องถ่ายภาพยนตร์ที่เคลื่อนไปตามราง ฉันมองดูบ้านเหล่านั้นในมุมที่ต่างจากคนอื่น แม้แต่ตัวเจ้าของบ้านเองก็คงไม่เคยเห็นจากมุมมองนี้ ทุกวันวันละสองครั้ง ฉันจะได้มองเข้าไปในชีวิตของชาวบ้านแถวหนึ่ง การได้เห็นคนแปลกหน้าอยู่ในบ้านของตนอย่างปลอดภัยก็ทำให้รู้สึกดีอยู่เหมือนกัน

เสียงโทรศัพท์ของใครบางคนดังขึ้นในดนตรีจังหวะสนุกสนาน ช่างไม่เข้ากันเลยกับบรรยากาศในรถไฟ เจ้าของรับสายช้า เสียงดนตรีที่ตั้งวงเวียนทำให้ผู้โดยสารร่วมตู้เริ่มเปลี่ยนอิริยาบถ บ้างขยับหนังสือพิมพ์ในมือตั้งสวบสواب บ้างเคาะนิ้วกับคอมพิวเตอร์ รถไฟยังคงแล่นทะยานไปข้างหน้า สายเล็กน้อยเมื่อเข้าโค้ง ก่อนจะชะลอความเร็วลงเมื่อเข้าใกล้สัญญาณไฟแดง ฉันพยายามไม่มองขึ้นจากหนังสือพิมพ์ที่ได้รับแจกฟรีที่สถานี แม้จะเห็นแต่ตัวอักษรเรียงรายเป็นพริต ไม่มีข่าวอะไรที่ดึงดูดความสนใจฉันได้ ในหัวคิดวนเวียนอยู่แต่กับเสื้อผ้าก่องเล็กข้างทางรถไฟ

ตอนเย็น

พรายฟองจากยีนโทนิคผสมสำเร็จพุ่งขึ้นสู่ปากกระป๋องขณะที่ฉันจรด

ปากลงจิบ รสอมเปรี้ยวเย็นเฉียบนี่คือรสชาติในการไปเที่ยวครั้งแรก และครั้งเดียวของฉันทับหอมที่หมู่บ้านชาวประมง ชายฝั่งแคว้นบาสก์ ของสเปนในปี 2005 ตอนเช้า เราสองคนจะพากันว่ายน้ำราวครึ่งไมล์ ไปยังเกาะเล็กๆ ในอ่าว ร่วมรักกันบนหาดทรายลับตาผู้คน จากนั้นในตอนบ่ายก็จะพากันไปนั่งจิบยีนโทนิครสเข้มในบาร์ มองดูคนกลุ่มใหญ่ เล่นฟุตบอลข้างละ 25 คน เสี่ยงอีกทีก็ครีกโครมกันบนหาดทรายกว้าง ธารน้ำลง

ฉันทยกกระป๋องขึ้นจิบอีกจิบ แล้วก็อีกจิบ มันพร่องไปครึ่งหนึ่งแล้ว แต่ไม่เป็นไร ยังมีอีกสามกระป๋องในถุงพลาสติกข้างเท้า วันนี้เป็นวันศุกร์ ฉันทจึงดื่มเหล้าบนรถไฟได้โดยไม่ต้องรู้สึกละอายใจ ไชโย วันศุกร์แล้ว ความสนุกกำลังจะเริ่ม

กรมอุตุนิยมวิทยาบอกว่าเสาร์-อาทิตย์นี้อากาศสดใส แดดจ้า ท้องฟ้าโปร่ง ถ้าเป็นเมื่อก่อนฉันทับหอมคงขับรถไปปิกนิกกันที่ป่าคอร์สีย์วูด พร้อมอาหาร หนังสือพิมพ์ แล้วพากันนอนอาบแดดกันตลอดบ่ายบนผ้าฝ้ายใหญ่พร้อมจิบไวน์ไปด้วย ไม้กีซวนเพื่อนมาอย่างบาร์บีคิวกันหลังบ้าน หรือไปนั่งดื่มเบียร์กันที่ลานเบียร์ของเดอะโรส จนใบหน้าเป็นสีชมพู จากแสงแดดและแอลกอฮอล์ ก่อนจะคล้อยแขนเดินโซเซกลับบ้าน แล้วทิ้งตัวลงนอนสลบเหมือนดบนโซฟา

แสงแดดเจิดจ้า ท้องฟ้าสดใส แต่ฉันทไม่มีอะไรทำ ไม่มีใครสนุกด้วยการมีชีวิตอย่างนี้...อย่างที่ผมมีในปัจจุบัน...เป็นสิ่งที่อยากขึ้นมากในฤดูร้อน เมื่อกลางวันยาวขึ้น และมียามค่ำให้อิงแอบในความมืดสั่นลง หากไม่ได้มีส่วนร่วมแล้วการได้เห็นใครต่อใครพากันออกมาสำเร็จสำราญกันนอกบ้านในฤดูร้อนจะทำให้เรารู้สึกแย่มากทีเดียว

วันหยุดสุดสัปดาห์รออยู่ข้างหน้า อีกสี่สัปดาห์เปิดชั่วโมงที่ว่างเปล่า ไม่มีอะไรทำ ฉันทยกกระป๋องขึ้นจรดปากอีกครั้ง ทว่ามีแต่ความว่างเปล่า

วันจันทร์ที่ 8 กรกฎาคม 2013
ตอนเช้า

รู้สึกโล่งใจเหลือเกินที่ได้อยู่ในขบวนรถ 08.04 อีกครั้ง ใ้ว่าฉันกระตือรือร้นอยากไปลอนดอนเพื่อเริ่มสัปดาห์ใหม่ของการทำงานหรอกนะ แต่แค่อยากจะทำตัวลงบนเก้าอี้หุ้มกำมะหยี่ที่เก่าจนเบาะยุบ อุ่นสบายกับแสงแดดที่สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง และผู้รถที่โยกโคลงเคลงไปตามจังหวะของล้อที่แล่นไปบนรางเท่านั้น ฉันอยากนั่งมองบ้านชาวบ้านตามทางอยู่บนรถไฟมากกว่าที่ใดในโลก

มีสัญญาณไฟที่เสียอยู่เมื่อวิ่งมาได้ประมาณครึ่งทาง ฉันคิดว่ามันเสียนะ เพราะมันเป็นไฟแดงเสมอ ทำให้เราต้องหยุดตรงนี้แทบทุกวัน บางทีก็แค่สองสามวินาที แต่บางทีก็หลายนาทีทีเดียว ถ้าฉันนั่งอยู่ในตู้ D ผู้ประจำของฉัน และรถไฟหยุดลงตรงนี้ (ซึ่งเกือบจะทุกครั้ง) ฉันจะเห็นบ้านหลังโปรดของฉันได้อย่างชัดเจน-บ้านเลขที่ 15

บ้านเลขที่ 15 ก็เหมือนกับบ้านหลังอื่นๆ ข้างทางรถไฟ...เป็นบ้านแฝดสองชั้นสไตล์วิคตอเรีย มองออกไปยังสวนแคบยาวราวซี่สับห่าฟุตที่ได้รับการดูแลอย่างดี ปลายสุดของสวนเป็นรั้ว ถัดรั้วออกไปเป็นพื้นที่ว่างประมาณสองสามเมตรก่อนถึงทางรถไฟ ฉันจำบ้านนี้ได้ขึ้นใจ รู้จักอิฐทุกก้อน สีผ้าม่านของห้องนอนชั้นบน (สีครีม ลายสีน้ำเงินเข้ม) รู้ว่ามีรอยสีดลอกตรงกรอบหน้าต่างห้องน้ำ กระเบื้องหลังคาบริเวณค่อนไปทางขวาหลุดไปสี่แผ่น

ฉันรู้ว่าตอนเย็นบางวันในฤดูร้อน เจสันกับเจสซึ่งอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้จะปีนหน้าต่างแบบเลื่อนขึ้นลงออกไปนั่งบนหลังคาครัวที่ต่อเติมออกมาเป็นระเบียง ทั้งสองเป็นคู่ที่สมกันราวกิ่งทองใบหยก เจสันมีผมสีเข้ม รูปร่างสูงใหญ่ เป็นผู้ชายประเภทที่คอยปกป้องผู้อื่น มีเสียงหัวเราะดังกึกก้อง ส่วนเจสเป็นผู้หญิงตัวเล็กบอบบางน่าทะนุถนอม หน้าตา

สะสวย ผิวขาว ผมทองบลอนด์ชอยส์ โครงหน้าสวย โหนกแก้มสูง มีกระประปราย กรามเป็นสัน

ฉันจะมองหาพวกเขาเมื่อรถไฟจอด เจสมักจะออกมานั่งดื่มกาแฟ ตอนเช้า โดยเฉพาะในฤดูร้อน บางครั้งเมื่อเธอนั่งอยู่ตรงนั้น ฉันจะ รู้สึกเหมือนกับว่าเธอก็เห็นฉันและกำลังมองตรงมาที่ฉันเช่นกัน ทำให้ ฉันอยากโบกมือทักทาย ฉันคงคิดมากไปหน่อย ฉันไม่ค่อยเห็นเจสัน บ่อยนัก เขาไม่ค่อยอยู่บ้าน คงไปทำงาน บางวันแม้จะไม่เห็นทั้งคู่ ฉัน ก็จินตนาการเองว่าพวกเขาทำอะไรกันอยู่ บางทีเขานี้ทั้งคู่อาจลาหยุด อยู่บ้าน เหนอนอนอุตุบนเตียงขณะที่เขาทำอาหารเช้า หรือไม่ก็อาจไป ริ้งออกกำลังกาย...เพราะมันเป็นสิ่งที่พวกเขาน่าจะทำกัน (เมื่อก่อนฉัน กับทอมจะไปริ้งด้วยกันในเช้าวันอาทิตย์ ฉันต้องเร่งฝีเท้าเร็วกว่าปกติ ส่วนเขาต้องลดความเร็วลงเกือบครึ่ง เพื่อเราจะได้ริ้งเคียงคู่ไปด้วยกัน) หรือบางทีเจสอาจนั่งวาดรูปอยู่ในห้องว่างชั้นบน หรือไม่ทั้งคู่อาจกำลัง อาบน้ำด้วยกัน เจสยื่นมือลงบนกำแพงกระเบื้องขณะที่มือของเจสันจับ สะโพกของเธอไว้

ตอนเย็น

ฉันมองไปทางหน้าต่าง หันหลังให้ผู้โดยสารคนอื่นๆ แล้วเปิด *เซอแน็งบล็อง* ไวน์ขาวที่ซื้อมาจากร้านที่สถานียูสตัน แม้จะไม่เย็นแล้ว แต่ก็ใช้ได้ ฉันจัดการเทใส่ถ้วยพลาสติก ปิดฝา แล้วหย่อนขวดลงใน กระเป๋าทือ การดื่มเหล้าบนรถไฟในวันจันทร์ไม่เหมาะนัก นอกจาก จะมีเพื่อนดื่มด้วย แต่ฉันไม่มี

มีคนคุ้นหน้าสองสามคนบนรถไฟ...คนที่ฉันจะเห็นทุกสัปดาห์ระหว่าง ที่นั่งไปกลับบ้านและที่ทำงาน ฉันจำหน้าพวกเขาได้ พวกเขาก็น่าจะจำ

ฉันได้เหมือนกัน แต่ก็ไม่รู้สินะว่าพวกเขาจะเห็นฉันอย่างที่ฉันเป็นจริงๆ หรือเปล่า

มันเป็นยามเย็นที่สวยงาม อากาศอุ่นสบาย พระอาทิตย์กำลังตกลงช้าๆ อย่างเกียจคร้าน เงาทอดตัวยาวขึ้น แสงแดดอาบต้นไม้เป็นสีทอง รถไฟวิ่งตะบึงไปข้างหน้า ผ่านบ้านของเจสันและเจสไปอย่างรวดเร็วในแสงทองของยามสนธยา บางครั้งฉันจะเห็นทั้งสองจากทางรถไฟด้านนี้หากว่าไม่มีขบวนอื่นวิ่งสวนมา วันไหนที่รถไฟไปช้าพอ ฉันจะเห็นพวกเขาออกมานั่งที่ระเบียงแวบๆ หรือถ้าไม่เห็น อย่างในวันนี้ฉันก็พอนึกภาพออกว่า เจสจะนั่งยกเท้าขึ้นวางบนโต๊ะตัวเดียว มือหนึ่งถือแก้วไวน์ เจสันยืนอยู่ข้างหลัง มีอวางอยู่บนไหล่ของเธอ ฉันสามารถรู้สึกถึงสัมผัสและน้ำหนักของมือบนไหล่ที่คอยปกป้องเธออยู่ บางครั้งก็พบว่าตัวเองพยายามนึกถึงครั้งสุดท้ายที่ได้สัมผัสจากใครบางคน เพียงนึกถึงการกอดหรือบีบมือเบาๆ อย่างมีความหมายใจของฉันก็ลั่นระรัว

วันอังคารที่ 9 กรกฎาคม 2013

ตอนเช้า

กองเสื้อผ้าที่เห็นเมื่ออาทิตย์ก่อนยังอยู่ตรงนั้น มันดูสกปรกและโดดเดี่ยวกว่าที่เห็นเมื่อหลายวันก่อน เคยอ่านเจอว่าเวลาถูกรถไฟพุ่งชนมันสามารถกระชากเสื้อผ้าออกจากตัวได้ การถูกรถไฟชนไม่ใช่เรื่องผิดปกติ ว่ากันว่ามีคนตายเพราะรถไฟปีละสองถึงสามร้อยคน หมายความว่าทุกสองสามวันจะมีคนตายเพราะรถไฟหนึ่งคน จำนวนนี้มีกี่คนกันนะที่เสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุจริงๆ ฉันพยายามเพ่งดูว่าบนเสื้อผ้ามีเลือดหรือไม่ขณะที่รถไฟวิ่งผ่าน แต่ไม่เห็น

รถไฟแล่นมาจอดตรงไฟสัญญาณเช่นเคย ฉันเห็นเจสยืนอยู่ที่ระเบียง

หน้าประตูกระจกแบบฝรั่งเศส สวมกระโปรงชุดสีฉูดฉาด เท้าเปล่าเปลือย เธอหันหน้ามองข้ามไหล่เข้าไปในตัวบ้าน คงจะพูดอะไรกับเจสันซึ่งน่าจะกำลังทำอาหารเข้าอยู่ สายตาของฉันทันจ้องอยู่ที่เจสและบ้านของเธอขณะที่รถไฟเริ่มออกตัวอีกครั้ง ไม่มีความอยากดูบ้านอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่อยู่ถัดไปสี่หลัง...ซึ่งฉันทเคยอยู่

ฉันทเคยอยู่ที่บ้านเลขที่ 23 ถนนเบลลินนิมห้าปีด้วยความสุขล้นเหลือและความทุกข์แสนสาหัสจนไม่อาจมองดูมันได้อีก นั่นคือบ้านหลังแรกของฉันทที่ไม่ใช่บ้านพ่อแม่ หรือแฟลตที่เคยเช่าอยู่กับเพื่อนนักศึกษา แต่เป็นบ้านหลังแรกของฉันทจริงๆ ทว่าตอนนี้ฉันททนดูมันไม่ได้อีกต่อไป

ได้สิ ฉันทมองมันอยู่เนี่ย อยากรู้ไหมใช่หรือ ไม่ไม่อยาก ฉันทพยายามไม่มอง

ทุกวันฉันทจะบอกตัวเองว่าย่อมองไปที่นั่น แต่ทุกวันฉันทจะมอง แม้ว่าฉันทไม่มีอะไรที่อยากจะทำ และทุกสิ่งที่ทำให้ฉันทปวดใจก็ตาม แต่ก็อดไม่ได้ ฉันทยังจำได้อย่างชัดเจนว่ารู้สึกอย่างไรตอนที่มองขึ้นไป และพบว่ามันเป็นฟ้าลึบนิลสีครามที่ห้องนอนชั้นบนหายไปและมีอะไรบางอย่างสีชมพูหวานละมุนมาแทน ยังจำได้ถึงความเจ็บปวดเมื่อเห็นแอนนารดน้ำกอกุหลาบใกล้รั้ว เสื้อยืดรัดรูปบริเวณท้องที่ปองออกมา และฉันทกัดริมฝีปากอย่างแรงจนเลือดไหล

ฉันทหลับตาแน่นและเริ่มนับหนึ่งถึงสิบ สิบห้า ยี่สิบ โอเค มันหลับตาไปแล้ว ไม่มีอะไรให้ต้องเห็นอีก รถไฟแล่นเข้าและออกจากสถานีด้วยความเร็วค่อยๆ เพิ่มขึ้นขณะที่เขตชานเมืองหลอมเข้ากับเขตลอนดอนเหนือที่ชะมุกชะมอม สะพานเหล็กอาคารสร้างหน้าต่างกระจกแตกเข้ามาแทนที่บ้านทาว์นเฮาส์ ยิ่งเข้าใกล้ยูสตันเท่าใด ฉันทก็ยิ่งรู้สึกกระวนกระวาย ความกดดันก่อตัวเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ...วันนี้จะเป็นอย่างไรหนอ? ทำร้ายเมตรก่อนเข้าสู่สถานียูสตัน มีอาคารคอนกรีตสกปรกมอมแมมไม่สูงนักอยู่ด้านขวา ด้านข้างของอาคาร มีคนวาดรูปลูกศร

ขึ้นไปทีสถานีและคำว่า สิ้นสุดการเดินทาง ฉันทึกถึงกองเสื้อผ้าข้างทาง รถไฟและรู้สึกว่ล่าคอตีบตันขึ้นมา

ตอนเย็น

รถไฟขบวน 17.56 น. ที่ฉันขึ้นกลับบ้านในตอนเย็นใช้เวลาหนึ่ง ชั่วโมงหนึ่งนาที ซ้ำกว่าขบวนตอนเช้าเจ็ดนาทีเต็ม แม้จะไม่ได้จอดเพิ่ม ก็ตาม แต่ฉันไม่เคียดร้อน เช่นเดียวกับที่ไม่ได้เร่งรีบเข้าลอนดอนในตอนเช้า ฉันไม่ต้องเร่งรีบกลับแอสบริในตอนเย็นเช่นกัน แต่ไม่ใช่เพราะมันเป็นแค่แอสบริหรอก แม้ว่าโดยตัวของมันเองก็แย่พอแล้วก็ตาม

แอสบริ เมืองใหม่ที่สร้างขึ้นในทศวรรษ 1960 นี้แผ่ออกราวกับก้อนเนื้องอกที่ลุกลามออกไปเรื่อยๆ ใจกลางบักกิงแฮมเชียร์ ความจริงแล้วมันก็ไม่ได้ดีหรือแย่กว่าเมืองอื่นๆ ในลักษณะนี้อีกสักกว่าแห่ง คือ มีตัวเมืองที่เต็มไปด้วยร้านกาแฟ ร้านโทรศัพท์มือถือ ร้านขายเครื่องกีฬา JD สปอร์ตส์ ล้อมรอบด้วยชานเมือง ถัดออกไปเป็นศูนย์การค้าขนาดใหญ่พร้อมโรงภาพยนตร์มัลติเพล็กซ์ และห้างเทสโก้ ฉันอยู่ในย่านที่จัดว่าใหม่และเก๋ไก๋ ตรงจุดที่ย่านการค้าเริ่มกลายเป็นย่านพักอาศัย แต่นั่นไม่ใช่บ้านของฉัน บ้านของฉันคือบ้านแฟลตสไตล์วิคตอเรียข้างทางรถไฟ นั่นคือบ้านที่ฉันเคยเป็นเจ้าของร่วม ในแอสบริ ฉันไม่ใช่เจ้าของบ้าน ไม่ได้เป็นแม้กระทั่งผู้เช่าบ้าน เพียงแต่เช่าห้องนอนเล็กในแฟลตสองชั้นหน้าตาเรียบๆ ของแคธี่...เป็นเพียงผู้เช่าที่ต้องคอยเกรงอกเกรงใจ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับความกรุณาของเธอเท่านั้น

แคธี่กับฉันเป็นเพื่อนกันสมัยเรียนมหาวิทยาลัย จริงๆ แล้วกึ่งเพื่อน กึ่งคนรู้จักมากกว่า เราไม่เคยสนิทกันขนาดเรียกได้ว่าเพื่อนเต็มปากเต็มคำ ห้องของแคธี่อยู่ตรงกันข้ามกับห้องฉันตอนปีหนึ่งและเราลงวิชาเดียวกัน ดังนั้นเราจึงเป็นเพื่อนกันโดยปริยายในช่วงอาทิตย์แรกๆ ใน

มหาวิทยาลัยซึ่งเรายังเป็นเด็กใหม่และตื่นกลัวอยู่ ก่อนที่ต่างคนจะรู้จักกับคนที่มီးอะไรคล้ายคลึงกันและเข้ากันได้ดีกว่า หลังปีหนึ่งแคธกับฉันก็ไม่ค่อยเจอกันอีก จากนั้นพอเรียนจบก็แทบจะไม่ได้เจอกันเลย นอกจากเป็นครั้งคราวตามงานแต่งงาน ตอนที่ฉันกำลังมองหาที่อยู่แคธมีห้องว่างพอดี ดังนั้นจึงไม่แปลกที่เราจะมาอยู่ด้วยกันอีก ตอนนั้นฉันแน่ใจว่าจะอยู่กับเธอแค่สองสามเดือนเท่านั้น มากที่สุดก็หกเดือน จะว่าไปแล้วฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไรได้อีก ฉันไม่เคยอยู่คนเดียว พอออกจากบ้านพ่อแม่ ฉันก็เช่าแฟลตอยู่กับเพื่อน จากนั้นก็อยู่กับทอม ความคิดว่าต้องอยู่คนเดียวช่างน่ากลัว ดังนั้นฉันจึงตอบตกลง ทว่านี่ก็เกือบสองปีมาแล้วที่จริงแล้วการอยู่ที่นี้ไม่ได้แย่เสียทีเดียว แคธเป็นคนใจดี น่ารัก แต่แบบยัดเยียดหน่อยๆ คือเธอจะพยายามทำให้เราเห็นถึงคุณงามความดีของเธอตลอดเวลา ความน่ารักของแคธปรากฏให้เห็นตัวเบ้อเริ่ม มันคือคุณสมบัติประจำตัวที่เธอต้องการให้คนเห็นและเอ่ยชมบ่อยๆ แทบจะทุกวันก็ว่าได้ ซึ่งบางทีก็น่าเบื่อ แต่ก็ไม่เลวร้ายนักหรอก มีเพื่อนร่วมแฟลตที่มีคุณสมบัติเลวร้ายกว่านี้อีกมาก เพราะฉะนั้นไม่ใช่แคธ หรือแม้กระทั่งแอสปรีที่ทำให้ฉันหงุดหงิดกับสถานภาพใหม่ของฉัน (ฉันยังคิดว่ามันใหม่อยู่ แม้จะล่วงเลยมาสองปีแล้วก็ตาม) ซึ่งคือการไม่มีอำนาจควบคุม ในแฟลตของแคธ ฉันรู้สึกเหมือนแขกที่อยู่นานเกินไปจนเจ้าบ้านเริ่มเหม็นเบื่อ ฉันจะรู้สึกอย่างนี้ในครัว ขณะที่เรายืนเบียดกันทำอาหารเย็น รู้สึกเมื่อนั่งอยู่ข้างเธอบนเก้าอี้โซฟา ริโมตคอนโทรลวางอยู่ในรัศมีที่เธอจะหยิบถึง พื้นที่ที่ฉันรู้สึกว่าเป็นของตัวเองจริงๆ คือ ในห้องนอนเล็กจิ๋วที่มีเตียงเดี่ยวและโต๊ะเขียนหนังสืออัดแน่นจนแทบจะไม่มีที่เดิน มันก็สบายดีอยู่หรอก แต่ไม่ใช่ที่ที่คุณอยากหมกตัวอยู่ทั้งวัน ดังนั้นฉันจึงออกไปนั่งเอกเขนกในห้องนั่งเล่นหรือไม้กอล์ฟที่โต๊ะในครัวทั้งที่รู้สึกอึดอัดและอับจน รู้สึกสูญเสียอำนาจควบคุมกับทุกสิ่งทุกอย่าง...แม้แต่พื้นที่ในหัวตัวเอง

วันพุธที่ 10 กรกฎาคม 2013

ตอนเช้า

อากาศเริ่มร้อนขึ้นเรื่อยๆ ยังไม่ทันแปดโมงครึ่งดี อากาศก็หนักอึ้งด้วยความชื้น อยากให้มีพายุฝนเหลือเกิน แต่ท้องฟ้ากลับทะเลิ่งเป็นสีฟ้าใส ว่างเปล่า ไร้เมฆ ฉันทยกมือปาดเหงื่อเหนอริมฝีปาก ไม่น่าลืมน้ำชื่อนี้มาด้วยเลย

เช้านี้ฉันรู้สึกผิดหวังอย่างมากที่ไม่เห็นเจสกับเจสัน บ้าเนอะ...ฉันรู้ฉันสอดสายสายตาไปทั่วบ้าน แต่ไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น ม่านชั้นล่างเปิดอยู่ แต่ประตูกระจกที่สะท้อนแสงแดดนั้นปิดมิด หน้าต่างชั้นบนก็ปิดเช่นกัน เจสันคงไปทำงานที่ไหนสักแห่ง ฉันคิดว่าเขาเป็นหมอที่ทำงานในองค์กรต่างประเทศอะไรสักองค์กร และคงถูกเรียกตัวบ่อยๆ มีกระเป๋าเดินทางที่แพ็คเกจเรียบร้อยอยู่เหนือตู้เสื้อผ้า เมื่อเกิดแผ่นดินไหวในอิหร่านหรือสึนามิในเอเชีย เขาจะทิ้งทุกอย่างที่ทำ คว่ำกระเป๋ามุ่งตรงไปยังสนามบินฮีทโธรว์ภายในไม่กี่ชั่วโมง พร้อมบินไปช่วยชีวิตผู้ประสบภัย

ส่วนเจสผู้มีหน้าตาสะสวยและมีทัศนคติที่ชัดเจน สวมชุดลวดลายฉูดฉาด และรองเท้าผ้าใบคอนเวิร์ส ทำงานในอุตสาหกรรมแฟชั่น หรือไม่ก็ดนตรี หรือโฆษณา-ไม่ก็อาจเป็นสไตลิสต์หรือช่างภาพก็ได้ เธอเป็นนักวาดรูปฝีมือดีด้วย มีพรสวรรค์ทางศิลปะสูงทีเดียว ฉันรู้เลยว่าเธอต้องอยู่ในห้องชั้นบน เสียงดนตรีดังกระหึ่มออกจากหน้าต่างที่เปิดอยู่ในมือถือฟู่กัน แผ่นผ้าใบขนาดมหึมาผิงอยู่ที่กำแพง เธอจะอยู่ในห้องนี้จนเที่ยงคืน และเจสันรู้ดีที่จะไม่เข้าไปกวนเมื่อเธอทำงาน

แน่นอนฉันไม่ได้เห็นเจสจริงๆ ไม่ได้รู้ว่าเธอวาดรูปเป็นหรือไม่ เจสันมีเสียงหัวเราะดังกึกก้องหรือเปล่า หรือว่าเธอมีโทนกแก้มสวย ฉันไม่สามารถเห็นเธอได้ชัดเจนขนาดนั้นจากบนรถไฟ และไม่เคยได้ยินเสียงของเจสันด้วย ไม่เคยแม้แต่เห็นพวกเขาใกล้ๆ ทั้งสองไม่ได้อยู่ในบ้านหลัง

นี่ตอนที่ฉันอยู่ถัดลงไป พวกเขาย้ายเข้ามาหลังจากที่ฉันย้ายออกเมื่อสองปีก่อน แต่ไม่รู้แน่ๆว่าเมื่อไหร่ ฉันเริ่มสังเกตเห็นทั้งสองคนประมาณหนึ่งปีมาแล้ว จากนั้นพวกเขาก็ค่อยๆ ทวีความสำคัญขึ้นมาสำหรับฉัน

แล้วฉันก็ไม่รู้ชื่อของทั้งสองด้วย ชื่อเจสกับเจสันเป็นชื่อที่ฉันตั้งให้พวกเขาเอง ที่ฉันให้ชื่อเขาว่าเจสัน เพราะหน้าตาหล่อเหลาแบบพระเอกหนังอังกฤษของเขา ไม่ใช่แบบแบรด พิตต์ หรือจอห์นนี่ เดปป์ แต่แบบโคลิน เฟิร์ธ หรือเจสัน ไอแซกส์ ส่วนเธอชื่อเจส เพราะเข้ากันดีกับเจสันและกับตัวเธอเอง ชื่อนี้เหมาะกับคนสวย ดูสบายๆ แบบเธอ เจสกับเจสันเป็นคู่ที่เหมาะสมกันมาก ทั้งสองมีความสุข ฉันรู้ได้เลย พวกเขาเป็นคู่ที่ฉันเคยเป็นเมื่อห้าปีก่อน...ฉันกับทอม พวกเขาคือสิ่งที่ฉันสูญเสียไป คือทุกอย่างที่ฉันอยากจะเป็น

ตอนเย็น

เสื้อเชิ้ตของฉันคับจนรู้สึกอึดอัด กระจกมistingเปรี๊ยะตรงหน้าอก รักแรงแซ้ขึ้นไปด้วยเหงื่อ ตาและคอคันยิบๆ เย็นนี้ฉันไม่อยากให้รถไฟเสียเวลาอีก อยากจะถึงบ้านเร็วๆ จะได้สลัดเสื้อผ้าออก และเข้าไปยีนใต้ฝักบัว อยากอยู่ในที่ที่ไม่มีใครเห็น

ฉันมองผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงข้าม ดูเขาอายุรุ่นราวคราวเดียวกับฉัน ประมาณสามสิบต้น ผมสีเข้ม หงอกประปรายบริเวณขมับ ผิวซีด สวมสูท แต่ถอดเสื้อนอกออกวางพาดไว้บนที่นั่งข้างๆ ด้านหน้าเขามีแม่คูปูดบางเฉียบเปิดอยู่ เขาพิมพ์ได้ค่อนข้างช้า สวมนาฬิกาข้อมือเงินหน้าปัดใหญ่ที่ข้อมือขวา ดูแพงทีเดียว คงเป็นไอร์แลนด์ เขากัดกระพุ้งแก้มตัวเอง คงรู้สึกกระวนกระวายใจหรืออาจจะแค่กำลังใช้ความคิดก็ได้ คงกำลังเขียนอีเมลสำคัญถึงเพื่อนร่วมงานในสำนักงานที่นิวยอร์ก

หรือคิดหาคำพูดบอกเลิกแฟน จู่ๆ เขาก็มองขึ้นมาปะทะสายตาของฉันอย่างจัง ก่อนจะกวาดตามองไปทั้งตัว เลื่อนไปที่ขวิดไวน์เล็กๆ บนโต๊ะข้างหน้าฉัน แล้วมองไปที่อื่น ริมฝีปากที่เฝ้ามั่นทำให้ฉันรู้สึกว่าเขาจริงจัง...เขาเห็นฉันน่าจริงจังหรือนี้

ฉันไม่ใช่หญิงสาวคนเดิมอย่างที่เคยเป็น นอกจากจะไม่เป็นที่น่าปรารถนาแล้วยังทำให้คนเบือนหน้าหนีอีกด้วย ไม่เพียงแต่จะอ้วนขึ้นหรือใบหน้าบวมฉุจากการดื่มเหล้าและนอนไม่พอเท่านั้น แต่เหมือนกับว่าทุกคนเห็นความบอบสลายปรากฏอย่างชัดเจนทั่วร่างกาย พวกเขาเห็นจากใบหน้า จากพฤติกรรม จากการเคลื่อนไหวของฉัน

คืนหนึ่งเมื่ออาทิตย์ก่อน ฉันออกจากห้องเพื่อมาเอาน้ำในครัว และได้ยินแควีคุยกับเดเมียน แฟนของเธอในห้องนั่งเล่น ฉันหยุดยืนฟังอยู่ที่โถงทางเดิน “เขาเหงาน่ะ” แควีพูด “ฉันห่วงเขาจริงๆ นะ ไม่ดีเลยที่เขาอยู่คนเดียวตลอดเวลา” จากนั้นก็พูดต่อว่า “เธอไม่มีใครที่ทำงานหรือที่สโมสรสักปีหรือหกหรือ” และเดเมียนบอกว่า “สำหรับเรชล่ะเธอตกลงนะแคธ ฉันไม่รู้จักใครที่อับจนขนาดต้องเอาัยนี้เป็นแฟนหรือ”

วันพฤหัสบดี 11 กรกฎาคม 2013

ตอนเช้า

ฉันนั่งแกะพลาสติกอร์ซันๆ ที่พันอยู่รอบนิ้วชี้ มันเปียกน้ำตอนที่ยังล้างแก้วกาแฟเมื่อเช้า ทำให้เหนียวเหนอะตู่สกปรก ทั้งที่เมื่อเช้ายังสะอาด ฉันไม่อยากแกะมันออกเสียทีเดียวเพราะรอยบาดค่อนข้างลึก แควีไม่อยู่ตอนที่ฉันถึงบ้าน ดังนั้นฉันจึงออกไปที่ร้านขายเหล้าและซื้อไวน์มาสองขวด ฉันดื่มไปขวดหนึ่ง จากนั้นก็คิดว่าน่าจะถือโอกาสตอนที่แควีไม่อยู่ทำสติก กินกับอากาศหอมแดงและสลัดผักดีกว่า ทั้งอร่อย

และมีประโยชน์ แล้วฉันก็ทำมีดบาดมือตอนที่สับหัวหอม จากนั้นฉันคง
ไปล้างแผลในห้องน้ำ และคิดว่าจะเอนตัวลงนอนครู่หนึ่ง แล้วก็ลืมไปเลย
เพราะตื่นขึ้นมาอีกที่ตอกราวสีทึม และได้ยินแคธี่กับเดเมียนบ่นถึงสภาพ
แสนทุเรศในครัวที่ฉันทำไว้ แคธี่เดินขึ้นมาดูฉัน เธอเคาะประตูเบาๆ แล้ว
แง้มออก เอียงศีรษะและถามว่าฉันเป็นอะไรหรือเปล่า ฉันขอโทษเธอ
โดยที่ไม่แน่ใจว่ามีอะไรที่ต้องขอโทษ เธอบอกว่าไม่เป็นไร และถามว่า
ช่วยลงไปทำความสะอาดครัวหน่อยได้ไหม

บนเตียงมีรอยเลือด กลิ่นเนื้อดิบคลุ้งไปทั่วห้อง เนื้อสติกที่ยังวาง
อยู่บนเคาน์เตอร์เริ่มเป็นสีเทา เดเมียนส่ายหน้าด้วยความเบื่อหน่าย
เมื่อเห็นฉัน แล้วเดินตรงขึ้นไปยังห้องนอนของแคธี่ ไม่ทักทายฉันสักคำ

หลังจากที่ทั้งสองขึ้นนอนแล้ว ฉันจึงนึกขึ้นได้ว่ายังมีไวน์อีกขวดให้
เปิดดื่มได้ จากนั้นก็เดินไปเปิดโทรทัศน์ดูทีโซฟา หรีเสียงเบามากเพื่อ
จะได้ไม่รบกวนพวกเขา จำไม่ได้ว่าฉันดูอะไร แต่ ณ จุดหนึ่งฉันคงรู้สึก
เหงา ไม้ก็มีความสุข หรืออะไรบางอย่าง เพราะจู่ๆ ฉันก็นึกอยากคุย
กับใครบางคนขึ้นมาอย่างมาก และไม่มีใครที่จะโทร.ไปหาได้นอกจาก
ทอมเสียด้วยสิ

ฉันไม่อยากคุยกับใครอื่นนอกจากทอม ข้อมูลบนโทรศัพท์บอกว่า
ฉันโทร.สี่ครั้ง-เวลา 11.02, 11.12, 11.54 และ 12.09 ดูจากระยะ
เวลาการโทร. ฉันทิ้งข้อความไว้สองครั้ง ทอมอาจจะรับก็ได้ แต่ฉันจำ
ไม่ได้ว่าได้คุยกับเขา รู้แต่ข้อความแรก ฉันน่าจะขอให้เขาโทร.กลับ อาจ
จะแค่บอกให้โทร.กลับทั้งสองข้อความก็ได้ เพราะฉะนั้นคงไม่ได้แย่มาก

รถไฟสั้นแล้วก็หยุดลงที่ไฟแดงอีกแล้ว ฉันมองขึ้นไป เห็นเจสนั่งดื่ม
กาแฟอยู่ที่ระเบียง ยกขาขึ้นพาดบนโต๊ะ เงยหน้าขึ้นรับแสงอาทิตย์
ด้านหลังเธอ ฉันเห็นเงาไหวๆ ของใครบางคน ต้องเป็นเจสันแน่
ฉันอยากเห็นใบหน้าอันหล่อเหลาของเขาเสียจริง แค่ว่าบเดียวก็ยิ่งดี
เขาน่าจะเดินออกมายืนอยู่ข้างหลังเจส แล้วก็มลงจูบศีรษะเธอแบบที่

เคยทำ

เจสันไม่ได้ออกมา ส่วนเจสันมีศิระษะของเธอมาข้างหน้า วันนี้อะไรบางอย่างในการเคลื่อนไหวของเธอแตกต่างจากทุกวันนี้ดูเหมือนมีอะไรถ่วงไว้ ฉันส่งพลังจิตเพื่อเรียกเขาออกมาหาเธอ ทว่ารถไฟกระชากตัว แล้วเริ่มเดินหน้าอีกครั้ง และฉันยังไม่เห็นเขา มีแต่เจสันนั่งอยู่คนเดียว

และตอนนี้ โดยไม่ได้คิดอะไร ฉันก็พบว่ากำลังมองตรงเข้าไปในบ้านหลังที่ฉันเคยอยู่ และไม่สามารถถอนสายตาคมมันได้ ประตูกระจกเปิดอยู่ แสงแดดเข้าไปในครัว ฉันไม่รู้ว่าจะเห็น-หรือจินตนาการไปเองว่าเห็น-ผู้หญิงคนนั้นยืนล้างอะไรบางอย่างอยู่ที่อ่างล้างจาน มีเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ นั่งอยู่บนเก้าอี้โยกเด็กที่วางอยู่บนโต๊ะ?

ฉันหลับตา ปลอบใจให้ความมืดเข้ามาปกคลุมและแผ่ขยายออกจนกระทั่งความเศร้าใจเปลี่ยนเป็นสิ่งที่แยกว่าคือ...ความทรงจำ ฉันไม่ได้แค่ขอให้ทอมโทร.กลับเท่านั้น ฉันจำได้แล้ว ฉันร้องไห้และพรี่าบอกว่าฉันยังรักเขาอยู่ ยังคงรักเขาอยู่เสมอ ขอร้องเออะทอม ได้โปรดเถิด ฉันอยากคุยกับเธอ ฉันคิดถึงเธอ โอ...ตายละ ไม่นะ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่

เอาล่ะ ฉันต้องยอมรับสิ่งที่ทำลงไป ไม่มีประโยชน์ที่จะพยายามผลัดไสมันออกจากความคิด วันนี้ฉันคงต้องรู้สึกปั่นป่วนในท้อง ใบน้ำร้อนผ่าด้วยความอับอาย แล้วก็หลับตาแน่นปีศาจกับจะทำให้ทุกอย่างหายวับไปได้ อาการแบบนี้จะเกิดขึ้นเป็นระลอก แรงแบบ เบาบ้างไปตลอดวัน ฉันจะต้องนั่งบอกตัวเองทั้งวันว่า มันไม่ได้เลวร้ายอะไร ไม่ใช่สิ่งเลวร้ายที่สุดที่ฉันเคยทำ ไซ้ว่าฉันจะหกล้มหรือตะโกนคำใดต่อหน้าสายตาประชาชนเสียเมื่อไหร่ แต่ก็ยังไม่หนักเท่าตอนที่ฉันไปตะโกนคำภรรยาเพื่อนของทอมกลางงานปาร์ตี้บาร์บีคิว ทำให้เขาต้องอับอายขายขี้หน้า ไม่ได้หนักเท่าตอนที่เราทะเลาะกันกลางดึกและฉันเอาไม้กอล์ฟไล่พาดเขา แต่พลาดไปโดนกำแพงนอกห้องนอนจนเป็นรูลึกหรือตอนที่ฉันเดินโซเซกลับไปออฟฟิศหลังจากพักกลางวันสามชั่วโมง

สายตาทุกคู่จ้องมาที่ฉัน แล้วมาร์ติน ไมส์ส เดินมาดึงฉันออกไปและกระซิบว่า *คิดว่าเธอน่าจะกลับบ้านไปก่อนนะเรเซล* ฉันเคยอ่านหนังสือเขียนโดยคนที่เคยติดเหล้ามาก่อนว่า เธอเคยทำออร์แกซึ่มส์ให้กับชายสองคนที่เธอเพิ่งรู้จักในร้านอาหารบนถนนที่พลุกพล่านแห่งหนึ่งของลอนดอน ฉันอ่านแล้วก็คิดว่าฉันยังไม่ได้แก่ขนาดนั้น และนั่นคือขอบเขตที่ฉันตั้งไว้ ฉันจะต้องไม่แหย่ไปกว่านั้น

ตอนเย็น

วันนี้ฉันนั่งคิดถึงเจสทั้งวัน ไม่มีสมาธิกับอะไรทั้งสิ้นนอกจากสิ่งที่เห็นเมื่อเช้านี้ อะไรกันนะที่ทำให้ฉันคิดว่าจะต้องมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น ระยะเวลาห่างขนาดนั้น แม้จะไม่เห็นสีหน้าของเธอ แต่ฉันก็รู้สึกได้ตอนที่ฉันมองดูเธอว่าเธออยู่คนเดียว และที่แยกว่านั่นก็คือเธอเหงาด้วย ใช่สิ เธออาจเหงาก็ได้ เขาคงบินไปปฏิบัติภารกิจรอบกู้ชีวิตในประเทศอากาศร้อนๆ ที่ไหนสักแห่ง ทำให้เธอหึ่งห้วงหึ่งคิดถึง แม้รู้ดีว่าเขาจะต้องไปก็ตาม

แน่นอนเจสจะต้องคิดถึงเขา ขนาดฉันยังคิดถึงเลย เขาเป็นคนใจดี แข็งแกร่ง เป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่สามมิติๆ เป็นกัน ทั้งสองเป็นหุ้นส่วนชีวิตของกันและกัน ฉันมองออก ฉันรู้ว่าพวกเขาเป็นอย่างไร ความแข็งแกร่งและการเป็นผู้ปกป้องของเจส็นปรากฏอย่างชัดเจน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอเป็นคนอ่อนแอหรือกนะ เธอแกร่งในอีกแบบ...ในทางปัญญา ความคิดเห็นที่เฉลียวฉลาดของเธอทำให้เขาอ้าปากค้างด้วยความชื่นชม เจสมองทะลุถึงปัญหา สามารถชำแหละและวิเคราะห์มันได้อย่างรวดเร็ว ขณะที่คนอื่นเพิ่งจะพูดทักทายสวัสดีกันเสร็จ ในงานปาร์ตี้ เขาจะจับมือเธอตลอดเวลา แม้ว่าทั้งคู่จะอยู่ด้วยกันมาหลายปีแล้วก็ตาม ทั้งสองเคารพในกันและกัน และพยายามไม่ทำให้อีกฝ่ายเสียใจ

เย็นนี้ฉันรู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน ฉันไม่ได้ดื่ม สติสตาจยังคงอยู่ครบถ้วน บางวันฉันรู้สึกแย่มาก ต้องหาอะไรดื่มข่มใจ แต่บางวันก็รู้สึกแย่มากจน ตื่นอะไรไม่ลง วันนี้แค่คิดถึงเหล่าเบียร์ก็รู้สึกปั่นป่วนในท้อง การไม่มา บนรถไฟในตอนเย็นเป็นอะไรที่ยากมากโดยเฉพาะในอากาศร้อนแบบนี้ เหนือบางๆ เคลือบไปทั่วทุกรูขุมขน ปากและตาคันยับๆ เหมือนมีอะไร ที่มแทง ขนตาที่ปิดมาสคาราไว้เสียดสีกับหางตา

โทรศัพท์ในกระเป๋าสั้น ทำเอาฉันสะดุ้งเฮือก เด็กสาวสองคนที่นั่ง อยู่อีกฟากหนึ่งมองมาทางฉัน แล้วก็หันไปมองหน้ากันและยิ้มแบบมีนัย ฉันไม่รู้หรอกว่าพวกเขาคิดยังไงกับฉัน รู้แต่ว่าไม่น่าจะตึง ใจของฉัน เต็มตามขณะความหาโทรศัพท์ รู้ว่าคงไม่ใช่เรื่องดีเช่นกัน อาจเป็น แครซีที่โทร.มาพูดอย่างอ่อนหวานว่าฉันควรหยุดดื่มเหล้าสักวัน หรือแม่ โทร.มาบอกว่าจะเข้าลอนดอนอาทิตย์หน้า และจะแวะมารับฉันที่ออฟฟิศ เพื่อไปกินอาหารกลางวันด้วยกัน ฉันมองไปที่จอ ทอมโทร.มา! ฉันรีรอ อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะกดรับสาย

“เรเซล?”

ตลอดห้าปีแรกที่รู้จักกัน ทอมไม่เคยเรียกฉันว่าเรเซล เขาจะเรียก ฉันว่าเรช หรือไมก็เซลลีย์ เพราะรู้ว่าฉันเกลียด แล้วก็หัวเราะเมื่อเห็น ฉันหงุดหงิด แต่สุดท้ายฉันก็อดหัวเราะไปกับเขาไม่ได้ “เรเซล ฉันเอง” น้ำเสียงของเขาฟังดูเหนื่อยหน่าย “ฟังนะ อย่าทำแบบนี้อีก” ฉันเงียบ ไม่ได้ตอบ รถไฟชะลอความเร็วลง กำลังจะถึงบ้านเก่าของฉันแล้ว ฉันอยากบอกเขาว่า ออกมาข้างนอกเร็ว มายืนที่สนามหญ้า ขอให้ฉันเห็นหน้าเธอหน่อย “เรเซลขอร้องเถอะนะ เธอโทร.มาหาฉันแบบนี้ ตลอดเวลาไม่ได้ เธอต้องทำใจให้ได้นะ” ลำคอของฉันตีบตัน ก้อนแข็งๆ

เหมือนกรวดชิ้นมาจากคากอยู่ ไม่สามารถกลืนลงไปและพูดอะไรออกมาได้ “เรเชล? ฟังอยู่หรือเปล่า ฉันรู้ว่าเธอรู้สึกแย่ ฉันเสียใจนะ เสียใจจริงๆ แต่ฉันช่วยอะไรเธอไม่ได้ แอนนาไม่พอใจที่เธอโทร.มาบ่อยๆ แบบนี้ ฉันช่วยอะไรเธอไม่ได้อีกแล้ว เธอต้องไปรับการบำบัดนะเรเชล เย็นนี้ หลังเลิกงานไปเข้ากลุ่มบำบัดคนติดเหล้านะ”

ฉันทิ้งพลาสติกปรกออกจากนิ้ว มองดูเนื้อซีดเขียวข้างใต้ คราบเลือดแห้งกรังติดอยู่ที่ปลายเล็บ ฉันยกนิ้วโป้งขวาจิกลงกลางแผลจนมันฉีกออก รู้สึกเจ็บและร้อนปลาบขึ้นมาจนฉันสะดุ้งเฮือก เลือดเริ่มซึมออกมาจากแผล เด็กสาวสองคนที่นั่งอยู่อีกฟากมองดูฉันหน้าเหวอ

เมแกน หนึ่งปีก่อนหน้านี้

วันพุธที่ 16 พฤษภาคม 2012
ตอนเช้า

เสียงรถไฟวิ่งใกล้เข้ามา ฉันจำจังหวะของมันได้ขึ้นใจ มันจะเร่งความเร็วขึ้นหลังออกจากสถานีออร์ธโคท แล้วเริ่มชะลอลงหลังจากผ่านโค้งมา บางครั้งจะเบรกที่สัญญาณไฟ ห่างจากบ้านไปสองสามร้อยหลาล้อครูดไปกับรางรถก่อนจะหยุดลง กาแฟบนโต๊ะเย็นแล้ว แต่ฉันรู้สึกอุ่นสบายและขี้เกียจเกินกว่าจะเดินไปชงใหม่

บางครั้งฉันก็ไม่ได้สนใจมองเมื่อรถไฟวิ่งผ่านไป แค่ฟังเสียงเท่านั้น การนั่งหลับตา ปล่อยให้แสงแดดสีส้มอุ่นร้อนทาบบนเปลือกตา อยู่ตรงนี้สามารถนำพาฉันไปได้ทุกแห่งหน ไม่ว่าจะชายหาดทางใต้ของสเปน ซิงเกอแดเรในอิตาลีที่มีหมู่บ้านสีส้มสดใสสวยงาม มีรถไฟขบวนนักท่องเที่ยวไปๆ มาๆ หรือกลับไปทีโฮลแคห์ที่มีเสียงร้องแหลมของนกนางนวลดังระงม เกลือเค็มปะแล่มติดอยู่บนลิ้น และเสียงรถไฟจากอดีตวิ่งผ่านไปบนรางสนิมเกรอะห่างออกไปครึ่งไมล์

วันนี้รถไฟไม่จอดเพียงแต่ชะลอความเร็วลง ฉันได้ยินเสียงล้อบดลงบนหมุด และแทบจะรู้สึกถึงการโยกตัวของมัน ฉันไม่เห็นใบหน้าผู้โดยสาร รู้แต่ว่าเป็นพวกพนักงานออฟฟิศที่กำลังมุ่งหน้าไปสู่อุตสาหกรรม ฉันมีเวลานั่งฝัน ฝันว่าจะได้เดินทางไปยังที่ น่าสนใจกว่านี้ หรือพบกับสิ่งที่น่าตื่นเต้นที่สถานีปลายทางหรือเลยไปจากนั้น ใจของฉันหวนคิดถึงแต่โฮลแคทม์ ก็แปลกดีนะที่ฉันยังคงคิดถึงและโหยหาที่นั่น แม้แต่ในเช้าที่อากาศดีแบบนี้ แต่ก็นั่นแหละฉันคิดถึงที่นั่น คิดถึงสายลมพัดโชยผ่านต้นหญ้า แผ่นฟ้ากว้างใหญ่เหนือเนินทราย บ้านพุทธมณฑลที่เต็มไปด้วยต้นไม้ และดนตรี ตอนนี้นั่งรู้สึกว่ามันเป็นเหมือนความฝัน

ฉันรู้สึกว่าหัวใจของฉันเต้นเร็วเกินไป

ได้ยินเสียงฝีเท้าของเขาที่บันได เสียงเขาเรียกฉัน

“เอากาแฟอีกแก้วมั๊ยจ๊ะเม็กส์”

ความฝันหายวับไป เสียงนั้นปลุกให้ฉันตื่นขึ้นจากภวังค์

ตอนเย็น

สายลมเย็นสบาย วอดก้าสองนิ้วในมาร์ตินี่ทำให้รู้สึกอุ่น ฉันออกมานั่งรอรถที่ระเบียง เดียวฉันจะอ่อนให้เขาพาฉันไปกินอาหารเย็นที่ร้านอาหารเลียนตรงถนนคิงส์ เราไม่ได้ออกไปไหนด้วยกันมาเป็นชาติแล้ว

วันนี้ฉันแทบจะไม่ได้ทำอะไรเลยทั้งที่ควรจะจัดการเรื่องสมัครเรียนคอร์สออกแบบลายผ้าที่เซนต์มาร์ตินส์ ความจริงฉันกรอกใบสมัครไปบ้างแล้วในคร่าว แต่ได้ยินเสียงผู้หญิงกรีดร้องขึ้น ฉันคิดว่าคงมีใครกำลังถูกฆาตกรรม และรีบวิ่งออกไปในสวน แต่ไม่เห็นอะไร

เสียงกรีดร้องเย็นเยียบนั้นยังคงดังก้องอยู่ในหู ชวนให้รู้สึกสยดสยอง

“เธอทำอะไรนะ จะทำอะไรกับแก ส่งแกมาให้ฉันเดี๋ยวนี้ละ ส่งมา” เสียงนั้นดังวนเวียนในหัว แม้ความจริงจะดังขึ้นแป๊บเดียวเท่านั้นก็ตาม

ฉันวิ่งขึ้นไปข้างบน ปีนออกไปที่ระเบียง และเห็นผู้หญิงสองคนยืนอยู่ตรงรั้วของบ้านที่อยู่ถัดลงไปสองสามหลัง คนหนึ่งกำลังร้องไห้ หรืออาจจะทั้งสองคนก็ได้ อ้อ แล้วก็เด็กอีกคนกำลังร้องไห้ลั่นด้วย

ฉันคิดว่าจะโทร.เรียกตำรวจ แต่ดูเหมือนทุกอย่างจะสงบลงแล้ว ผู้หญิงที่กรี๊ดร้องโหยหวนเมื่อครู่อุ้มเด็กวิ่งเข้าไปในบ้าน อีกคนยังคงยืนอยู่ด้านนอกครู่หนึ่ง ก่อนจะวิ่งตรงไปยังตัวบ้านแต่สะดุดกับอะไรบางอย่าง หลังจากทรงตัวได้แล้วก็เดินอยู่วนไปเวียนมาอยู่ที่สนาม แผลงจริงเกิดอะไรขึ้นนะ เอาเถอะไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม นี่คือนาทีที่ตื่นเต้นที่สุดในรอบหลายสัปดาห์สำหรับฉัน

ฉันรู้สึกว่างเปล่า วันๆ ไม่รู้จะทำอะไร ไม่มีแกลเลอรีที่ต้องไปดูแลอีกแล้ว ฉันคิดถึงมัน คิดถึงการพูดคุยกับพวกศิลปิน คิดถึงแม้กระทั่งบรรดาคุณแม่สาวไฮโซที่ถือแก้วสตาร์บัคส์เข้ามาเดินดูรูปแก็ง และพูดกับเพื่อนว่าเจสซีตัวน้อยของเธออย่างवादได้สวยกว่านี้ที่เนิร์สเซอร์รี่

บางทีฉันก็อยากลองสืบหาเพื่อนเก่าๆ ดูว่าจะเจอบ้างไหม แต่แล้วก็คิดว่าถ้าเจอจะมีอะไรคุยกับพวกเขาเธอ พวกเขาคงจำฉันไม่ได้ เพราะเดี๋ยวนี้เมแกนกลายเป็นผู้ที่มีชีวิตแต่งงานแสนดี มีบ้านอยู่ย่านซานเมืองไปเสียแล้ว ไม่ว่าอะไรก็ตาม ฉันจะต้องไม่คิดถึงชีวิตในอดีต เพราะมันทำให้รู้สึกแย่ทุกครั้งที่คิด ไว้รอให้หมดหน้าร้อนก่อน ค่อยหางานทำแล้วกัน ฉันไม่ควรเสียกลางวันที่ยาวนานในฤดูร้อนไปเปล่าๆ ปล่อยให้ฉันทำอะไรบางอย่างให้ทำที่นี่ หรือที่ไหนสักแห่ง ฉันรู้ว่าฉันหาได้

วันอังคารที่ 14 สิงหาคม 2012

ตอนเช้า

ฉันยืนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้า จ้องมองชุดสวยที่แขวนเรียงรายอยู่เป็นครั้งที่ ร้อยได้ ทุกชุดเหมาะกับผู้จัดการแกลเลอรีเล็กๆ เก๋ไก๋ ไม่ใช่ “พี่เลี้ยงเด็ก” เลย แต่คิดถึงคำนี้ก็ขย้อนท้องแล้ว ฉันตัดสินใจหยิบกางเกงยีนและ เสื้อยืดชิ้นสวม แล้วรวบผมลวกๆ ไม่สนใจแต่งหน้าแต่งตา จะมีประโยชน์อะไรในเมื่อต้องนั่งเลี้ยงเด็กทั้งวัน

ฉันเดินกระพืดกระพืดลงไปยังข้างล่าง พร้อมหาเรื่องทะเลาะ สก๊อตกำลังซังกาแพในครัว เขาหันมายิ้ม ทำให้ฉันอารมณ์ดีขึ้นมาทัน ควัน ปากที่คิดว่าอยู่ห่างขิ้นยิ้มตอบโดยพลัน เขาส่งกาแพให้ และจูบฉัน

ไม่มีเหตุผลที่จะตำหนิสก๊อตในเมื่อฉันเป็นคนอาสาไปดูลูกให้กับคู่สามี ภรรยาที่อยู่ถัดไปเอง ตอนนั้นฉันคิดว่าคงสนุกดี บ้ามากเลย ฉันคงจะ บ้าไปแล้ว ทั้งบ้า ทั้งเบื้อ ทั้งสงสัย อยากรู้อยากเห็น คิดว่าความคิดนี้ คงผุดขึ้นหลังจากที่ได้ยินเธอตะโกนโหวกเหวกในสวน ทำให้ฉันอยากรู้ ว่าเกิดอะไรขึ้น และแน่นอนใครจะไปกล้าถามตรงๆ ละ

สก๊อตสนับสนุนความคิดของฉัน เขาตั้งใจมากตอนที่ฉันบอกเขา คงคิดว่า การอยู่กับเด็กจะทำให้ฉันอยากมีลูกบ้าง ความจริงแล้วตรงกันข้าม เลย ทันทีที่หลุดออกมาจากบ้านพวกเขา ฉันจะวิ่งกลับบ้าน เพื่อจะสลัด เสื้อผ้าทิ้ง และอาบน้ำเอากลิ่นเด็กออกจากตัวให้หมดโดยเร็ว

นึกไปแล้วก็คิดถึงสมัยที่ทำงานในแกลเลอรี ได้แต่งหน้าแต่งตัว ทำผมสวยๆ คุยกับคนโตๆ ที่พุดรู้เรื่องเกี่ยวกับศิลปะ ภาพยนตร์ หรือ เรื่องจิปาะละ การพุดคุยกับแอนนาไม่ได้ช่วยเพิ่มพูนสติปัญญาแม้แต่น้อย ให้ตายสิ ช่างเป็นผู้หญิงที่น่าเบื่อเสียนี้กระไร เมื่อก่อนเธอคงจะมีเรื่อง คุยที่แสดงภูมิปัญญาของตัวเองบ้างหรอก แต่เดี๋ยวนี้นะหรือ ทุกอย่าง จะเกี่ยวกับลูกทั้งสิ้น...ยัยหนูอ่อนพอไหม ร้อนเกินไปหรือเปล่า วันนี้นึก

นมเยอะใหม่ เธอจะสาละวนอยู่ข้างลูกตลอดเวลา ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเป็นส่วนเกิน งานของฉันคือคอยดูเด็ก เพื่อยัยแอนนาจะได้มีเวลาพักผ่อนบ้าง แต่พักจากอะไรนะเธอ อีกอย่างยัยนี้เป็นคนซึ่กแล้วและซึ่กใจอย่างน่าประหลาดด้วย เธอจะวนเวียนอยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลา สะดุ้งทุกครั้งทีไรไฟผ่าน หรือเสียงโทรศัพท์ดัง เด็กเล็กๆ นี่ซึ่กใจเนอะ...เธอรว่า ฉันเห็นด้วยอย่างแน่นอน

ฉันออกจากบ้าน เดินลากขาประมาณห้าสิบลงไปยังบ้านของพวกเขาด้วยความเบื่อหน่าย วันนี้เธอไม่ได้มาเปิดประตูให้ ตัวสามี ทอมเป็นคนมาเปิด เขาสวมชุดสูท รองเท้าบูต กำลังจะออกไปทำงาน ดูหล่อเหลาทีเดียวเวลาที่เขาใส่สูท แต่ไม่ใช่แบบสก็อต เขาตัวเล็กกว่า ผิวซีดกว่า ตาชิดกันเกินไปเล็กน้อยเมื่อเห็นหน้าใกล้ๆ แต่ก็จัดว่าดูดี เขายิ้มกว้างแบบทอม ครุสให้ฉัน แล้วก็ออกจากบ้านไป เหลือแค่ฉัน แอนนาและลูก

วันพฤหัสบดี 16 สิงหาคม 2012

ตอนบ่าย

ฉันลาออกแล้ว!

รู้สึกดีขึ้นมาหลาย เหมือนกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีความเป็นไปได้ทั้งสิ้น ไชโย ฉันเป็นอิสระแล้ว!

ฉันนั่งอยู่ที่ระเบียง คอยให้ฝนตก ท้องฟ้าเบื้องบนมืดครึ้ม นกนางแอ่นบินวนเวียนแล้วถลาลงมา อากาศหนักอึ้งด้วยความชื้น สก็อตจะกลับมาในอีกราวหนึ่งชั่วโมง ฉันต้องบอกเขา เขาคงโกรธสักนาที สองนาที ฉันจะต้องเอาใจเขาสักหน่อย และฉันก็จะไม่นั่งเออระเหยในบ้านตลอดวันด้วย ฉันวางแผนไว้แล้วว่าจะไปเรียนถ่ายรูปรูป หรือไม่ก็ไปตั้งแผงขายเครื่องประดับในตลาดนัด หรือหัดทำอาหาร

ครูคนหนึ่งโรงเรียนเคยบอกว่า ฉันเป็นตุ๊กตาล้มลุก ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่ามันหมายความว่าอะไร นึกว่าแกล้งเล่นเท่านั้น แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกชอบความคิดนี้อยู่เหมือนกัน ฉันเคยเป็นเด็กที่หนีออกจากบ้าน เป็นซู้ เป็นเมีย เป็นสาวเสิร์ฟ เป็นผู้จัดการแกลเลอรี เป็นพี่เลี้ยงเด็ก และอื่นๆ...พรุ่งนี้ฉันจะเป็นอะไรดีนะ

ฉันไม่ได้ตั้งใจจะลาออกจริงๆ หรอก แค่หลุดปากออกไปเท่านั้น ตอนนั้นเรากำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะในครัว แอนนาอุ้มลูกอยู่บนตัก และทอมเดินกลับเข้ามาเอาอะไรบางอย่างที่ลึ้มไว้ เพราะฉะนั้นเขาจึงยืนตีหมากแพอยู่ที่นี่ด้วย จู่ๆ ฉันก็รู้สึกขึ้นมาว่าฉันไปนั่งทำข้าวอะไรที่นั่น ที่แยกว่านั่นก็คือฉันรู้สึกอึดอัด เหมือนกับเข้าไปยุ่งย่ามกับชีวิตพวกเขา

“ฉันได้งานใหม่แล้ว” ฉันพูดขึ้นโดยไม่คิด “ฉันคงทำงานนี้ไม่ได้อีก” แอนนามองหน้าฉัน-คิดว่าเธอคงไม่เชื่อ แต่เธอพูดคำว่า “อ้าว...เสียตายจังเลย” ฉันรู้ว่าเธอพูดไปนั่นเอง ความจริงแล้วคงโล่งอกมากกว่า เธอไม่สนใจถามว่าฉันได้งานอะไร ซึ่งทำให้ฉันโล่งใจ เพราะฉันยังไม่ได้เตรียมคำโกหกที่น่าเชื่อถือเหมือนกัน

ทอมดูประหลาดใจเล็กน้อย ก่อนจะพูดว่า “เราคงคิดถึงเธอแยء” แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องจริงนั่นแหละ

คนเดียวที่จะผิดหวังอย่างแท้จริงคือสก็อต เพราะฉะนั้นฉันต้องคิดหาเหตุผลเพื่อจะบอกเขา บางทีฉันจะบอกว่าทอมมาทำก้อร้อก้อตึกกับฉันเท่านั้นเรื่องคงจบ

วันพฤหัสบดีที่ 20 กันยายน 2012

ตอนเช้า

เพิ่งเจ็ดโมงกว่าเอง ช่างนอกเริ่มหนาวแล้ว แต่อากาศแบบนี้แหละที่

สวยงามที่สุด สวนแคบยาวของแต่ละบ้านเคียงข้างกันดูเขียว หนาวเย็น กำลังรอให้แสงแดดอบอุ่นที่ค่อยๆ คืบคลานมาจากด้านทางรถไฟปลูกให้มีชีวิตขึ้นมาอีกครั้ง ฉันตื่นนานหลายชั่วโมงแล้ว นอนไม่หลับเลย หลายวันแล้วที่นอนไม่หลับ ฉันเกลียดการนอนไม่หลับมากกว่าอะไรทั้งสิ้น ได้แต่นอนลืมหูลงอยู่บนเตียง คิดโน่นคิดนี่ สมอวงเวียนดังตึก ตึก ตึก รู้สึกคันยุบยิบไปทั้งตัว อยากจะลุกขึ้นมาโกนหัวให้เกลี้ยง

ฉันอยากจะวิ่ง อยากเดินทาง อยากขับรถสปอร์ตเปิดประทุนไปเรื่อยๆ ไปชายหาด หาดไหนก็ได้ อยากเดินบนทราย ฉันกับพี่ชายเคยวางแผนกันว่าจะขับรถไปเรื่อยๆ-เบนกันฉัน-จริงๆ แล้วเป็นแผนของเบนเสียส่วนมาก เขาเป็นคนช่างฝัน เราเคยคิดว่าจะขับมอเตอร์ไซด์จากปารีสไปที่โกตดาซัวร์หรือเฟรนช์ริเวียรา หรือไม่ก็ขับรถเลียบบไปตามชายฝั่งแปซิฟิกของอเมริกา จากซีแอตเทิลลงไปถึงลอสแอนเจลิส หรือขับตามรอยเซ เกบารา จากบัวโนสไอเรสถึงคาราคัส ถ้าได้ทำทั้งหมดนั้น ฉันอาจไม่ได้มานั่งอยู่ตรงนี้ ไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อไปกับชีวิตก็ได้ หรือไม่ก็อาจจะมาจบลงตรงนี้ด้วยความพึงพอใจกับชีวิต แน่นนอน ฉันไม่ได้ทำทั้งหมดนั้น เบนไม่เคยไปถึงปารีส ไปไม่ถึงเคมบริดจ์ด้วยซ้ำ เขาเสียชีวิตบนถนน A10 กะโหลกเหล็กละเอียดใต้ล้อรถบรรทุก

ฉันคิดถึงเบนทุกวัน คิดถึงเขามากกว่าใครทั้งสิ้นเลยมั้ง...คิดว่าอย่างนั้นนะ เบนคือสิ่งที่ขาดหายไปในชีวิตฉัน คือรูปร่างขนาดใหญ่กลางใจ เอ... หรือว่าเบนเป็นแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น ไม่รู้สิ ฉันไม่รู้แม้กระทั่งว่าฉันเป็นแบบนี้ก็เพราะเบนหรือเปล่า หรือเพราะทุกอย่างทุกอย่างที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นเป็นต้นมา สิ่งเดียวที่รู้คือฉันมีชีวิตที่ดีมากอยู่ช่วงหนึ่ง ทุกอย่างลงตัวไปหมด ไม่มีอะไรที่ฉันอยากได้อีกต่อไป แต่แล้วจู่ๆ ฉันก็อยากทำทุกสิ่งทุกอย่างที่มี ฉันเริ่มทำโน่นทำนี่ ไปโน่นไปนี่ บ้าบอ ชีวิตเริ่มไกลออกนอกกลุ่มนอกทางอีกครั้ง

สุดท้ายฉันต้องไปหาจิตแพทย์! พังดูประหลาด แต่ก็น่าตลกด้วย

ฉันเคยคิดว่าบางทีการเป็นแคทอลิกก็ดีเหมือนกัน จะได้สามารถสารภาพบาป ปลดปล่อยภาระหนักอึ้งทั้งหมดในใจโดยมีบาทหลวงคอยบอกว่าพระเจ้าให้อภัยคุณแล้ว ความบาปของคุณได้รับการชำระหมดสิ้นแล้ว ตอนนี้คุณบริสุทธิ์ใสบ้าง

แน่นอนมันเป็นคนละเรื่องเดียวกัน ฉันแค่รู้สึกระวนระวายใจนิดหน่อย และนอนไม่หลับเท่านั้น สก็อตเป็นคนสนับสนุนให้ฉันไปคุยกับจิตแพทย์ แต่ฉันบอกเขาว่าฉันไม่สามารถพูดเรื่องพวกนี้กับคนที่ฉันรู้จัก-กับเธอนั้นยังพูดไม่ค่อยออกด้วยซ้ำ และเขาบอกว่านั้นแหละเหตุผล เธอจะพูดอะไรกับคนแปลกหน้าก็ได้ มันก็ไม่จริงเสียทีเดียวหรอก เราไม่สามารถพูดอะไรก็ได้ตามใจปากอยู่แล้ว โธ่ สก็อต ช่างไม่รู้อะไรเลย สก็อตรักฉันมากจนฉันรู้สึกปวดใจ ฉันไม่รู้ว่าเขารักฉันขนาดนั้นได้ยังไง แค่คิดก็อยากจะบ้า

แต่ฉันต้องทำอะไรบางอย่าง อย่างน้อยการไปหาจิตแพทย์ก็ทำให้รู้สึกว่ฉันได้ลงมือทำอะไรกับชีวิตบ้าง แผนการสารพัดของฉัน ไม่ว่าจะคอร์สเรียนถ่ายรูปรูปหรือทำอาหาร เมื่อคิดดูจริงๆ แล้วฉันรู้สึกว่ไม่ได้มีประโยชน์เลย มันเหมือนกับว่ฉันกำลังเล่นขายของกับชีวิต แทนที่จะมีชีวิตจริงๆ ฉันต้องหาอะไรบางอย่างที่เป็นสิ่งจำเป็นอย่างแท้จริง... บางสิ่งบางอย่างที่ไม่ทำไม่ได้ ฉันจะอยู่แบบนี้ เป็นแค่ภรรยาของใครคนหนึ่งไม่ได้ ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่คนอื่นทำได้ยังไง มันไม่มีอะไรให้ทำเสียเลย นอกจากนั่งรอสามีกลับบ้าน รอความรักจากสามี หรือไม่ก็มองหาอะไรทำแก้เบื่อ

ตอนเย็น

เขาปล่อยให้ฉันนั่งรอ เวลานั้นผ่านไปมาครึ่งชั่วโมงแล้ว แต่ฉันยังคงนั่ง

พลิกนิตยสารไว้คอยู่ในห้องนั่งรอ และกำลังคิดว่าจะลุกขึ้นเดินออกไปดีหรือไม่ ก็รู้หรอกนะว่าหมอมักจะมีคิวแน่น บางครั้งก็กินเวลาไปมั่ง แต่กับจิตแพทย์ด้วยหรือนี่? จากที่ดูในหนัง ฉันคิดว่าพวกเขาจะไล่คุณออกจากห้องทันทีที่หมดเวลาห้าสิบนาทีของคุณเสียอีก สงสัยฮอลลีวูดไม่ได้พูดถึงจิตแพทย์แบบที่หน่วยงานประกันสุขภาพทำให้คุณระมิง

ประตูห้องหมอเปิดออกตอนที่ฉันกำลังจะลุกขึ้นเดินไปบอกพนักงานต้อนรับพอดีว่าฉันไม่รออีกแล้ว ชายร่างสูง เก้งก้างปรากฏขึ้น สีหน้าขอโทษขอโพย และยื่นมือให้ฉัน

“มีสชิซอพิเวลล์ ต้องขอโทษจริงๆ ที่ปล่อยให้รอสายนาน” เขาพูดฉันยิ้มและบอกว่าไม่เป็นไรค่ะ ตอนนี้นี้ฉันรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ ว่าฉันไม่เป็นไร เพราะแค่หนึ่งหรือสองนาทียี่ที่เจอกับเขาเท่านั้น ฉันก็รู้สึกดีขึ้นแล้ว

ฉันคิดว่าคงเป็นน้ำเสียงต่ำและนุ่มนวลของเขา สำเนียงของเขาแปร่งเล็กน้อย ซึ่งฉันคาดไว้แล้วจากชื่อ ดร. คามาล แอ็บดิก คิดว่าเขาน่าจะอายุสามสิบกลางๆ แม้จะดูเด็กและมีผิวสีน้ำผึ้งสวยมากด้วยก็ตาม เขามีมือและนิ้วเรียวยาว บอบบางที่ทำให้ฉันนึกภาพออกว่าจะรู้สึกอย่างไรขณะที่ลูบไล้ไปบนเรือนร่างของฉัน

เราไม่ได้คุยอะไรจริงจัง แค่แนะนำตัว และเรียนรู้เกี่ยวกับฉันเท่านั้น เขาถามฉันว่ามีปัญหาอะไร และฉันบอกเขาถึงอาการหวาดผวา ใจสั่นนอนไม่หลับ และการที่ฉันนอนหลับฝันร้ายทั้งคืนด้วยความหวาดหวั่น เขาอยากให้ฉันพูดถึงเรื่องนี้ให้ละเอียดขึ้น แต่ฉันยังไม่พร้อม เขาถามว่าฉันใช้ยาเสพติด หรือดื่มแอลกอฮอล์หรือไม่ ฉันบอกเขาว่าทุกวันนี้ฉันมีความเลวร้ายอย่างอื่น ฉันมองตาเขา และคิดว่าเขาเข้าใจความหมายของฉันดี

แล้วฉันก็คิดว่าฉันน่าจะจริงจังกับเรื่องนี้มากกว่านี้ และเริ่มเล่าถึงการปิดแกลเลอรี ความรู้สึกหงุดหงิดตลอดเวลา ไม่รู้จะทำอะไรดี การไม่มีเป้าหมายในชีวิต การใช้เวลานั่งคิดนั่นคิดนี่มากเกินไป ดร. คามาลไม่พูด

อะไรมาก เพียงถามอะไรฉันเป็นครั้งคราว แต่ฉันอยากได้ยินเสียงเขาดังนั้นตอนจะกลับบ้าน ฉันจึงถามว่าเขามาจากไหน

“เมดสตัน” เขาบอก “ในเคนท์ ผมเพิ่งย้ายมาคอร์ลีเมื่อสองสามปีก่อน” เขารู้ว่าฉันไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการรู้ และยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

สก็อตตรอยอยู่ตอนที่ฉันถึงบ้าน เขาส่งเครื่องดื่มให้ฉันแก้วหนึ่ง และต้องการรู้ทุกอย่าง ฉันบอกว่า...ก็โอเคดีเหมือนกัน เขาถามถึงหอมประมาณว่า ฉันชอบหอมไหม หอมดีหรือเปล่า ฉันบอกว่าก็โอเคอีกครึ่ง ไม่อยากแสดงความตื่นเต็นออกนอกหน้า เขาถามว่าเราคุยเกี่ยวกับเบนหรือเปล่า สก็อตคิดว่าทุกอย่างเกิดจากเรื่องเบน อาจจะถูกของเขา เขาอาจรู้จักฉันมากกว่าที่คิดก็ได้

วันอังคารที่ 25 กันยายน 2012

ตอนเช้า

วันนี้ฉันตื่นเช้า แต่ก็ได้นอนสองสามชั่วโมง ซึ่งนับว่าดีขึ้นกว่าอาทิตย์ก่อน ถึงขนาดเกือบจะรู้สึกสดชื่นทีเดียวเมื่อลุกจากเตียง ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจออกไปเดินเล่น แทนที่จะนั่งที่ระเบียง

ฉันกลายเป็นคนเก็บเนื้อเก็บตัวโดยไม่รู้ตัว จะออกไปข้างนอกก็แค่ไปซื้อของ เล่นพิลาทิส ไปพบจิตแพทย์ ไปกินข้าวที่ทาราส์เป็นครั้งคราว นอกนั้นจะหมกตัวอยู่ในบ้านทั้งวัน ไม่น่าเล่าถึงได้หงุดหงิด

ฉันเดินออกจากบ้าน เลี้ยวขวา และเลี้ยวซ้ายเข้าสู่ถนนคิงส์ เดินผ่านเดอะโรส-พับที่เมื่อก่อนเราจะมานั่งกันบ่อยๆ จำไม่ได้ว่าเราเลิกมาดื่มกันที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่ ความจริงฉันไม่ได้ชอบที่นี่มาก มีพวกอายุเกินสี่สิบที่มานั่งดื่ม พลังสอดสายหาอะไรที่ตึกว่ามากเกินไป บางทีนั้นอาจเป็นเหตุผลที่เราเลิกไปที่นั่น เพราะฉันไม่ค่อยชอบเท่าไร ฉันเดินผ่าน

เดอะโรส ผ่านร้านค้า ไม่อยากไปไหนไกลมาก เดินแคร์รอบเล็กๆ เหยียดแข้ง เหยียดขาบ้างเท่านั้นก็พอ

การออกมาแต่เช้า ก่อนที่เด็กจะไปโรงเรียน ผู้คนออกไปทำงาน ก็ดีตรงที่ถนนยังว่างเปล่า สะอาด รู้สึกเหมือนมีความหวังมากมาย รอยยิ้มเบื้องหน้า ฉันเดินเลี้ยวซ้ายอีกครั้ง ตรงไปที่สนามเด็กเล่นเล็กๆ อันเป็นพื้นที่สีเขียวแห่งเดียวที่เรามี ตอนนี้นั้นว่างเปล่า แต่ในอีกไม่กี่ ชั่วโมงจะเต็มไปด้วยเด็กเล็ก พวกแม่ๆ และพี่เลี้ยง ครึ่งหนึ่งของผู้หญิงใน ชั้นพิลาทิสอยู่ที่นี้ ทำสวอยแข่งกันด้วยเสื้อผ้าแบรนด์เนมตั้งแต่หัวจรดเท้า นิ้วโอบรอบถ้วยกาแฟสตาร์บัคส์ เล็บได้รับดูแลอย่างดี

ฉันเดินต่อไปผ่านสวนสาธารณะ ตรงไปยังถนนโรสเบอรี่ ถ้าเลี้ยวขวาที่นี้ ฉันจะผ่านแกลเลอรีของฉัน-แกลเลอรีที่เคยเป็นของฉันตอนนี้เป็นห้องว่างเปล่า ฉันไม่อยากไปที่นั่นเพราะยังรู้สึกแย่อยู่ ฉันพยายามอย่างมากที่จะทำให้มันประสบความสำเร็จให้ได้ แต่มันดันผิดที่ ผิดเวลา ไม่มีคนสนใจงานศิลปะในย่านซานเมือง...อย่างน้อยก็ในเศรษฐกิจแบบนี้ ฉันเดินเลี้ยวขวาแทน ผ่านเทสโก้เอ็กซ์เพรส และพับอีกแห่งที่พวกที่อยู่บ้านสงเคราะห์จะมานั่งกัน แล้วจึงเดินตรงกลับบ้าน ฉันรู้สึกกระวนกระวายขึ้นมาอีกแล้ว ไม่อยากเจอกับพวกวัตสันเลย ฉันจะอัดอัดเสมอเวลาเจอพวกเขา เห็นได้ชัดเจนว่าฉันยังไม่ได้งานใหม่ ฉันโกหก เพราะไม่อยากดูถูกให้เขาอีกต่อไปเท่านั้น

ที่จริงแล้วฉันอัดอัดเวลาเจอ*ยัยแอนนา*มากกว่า ทอมไม่ค่อยสนใจฉันนัก แต่ดูเหมือนแอนนาจะถือเป็นเรื่องส่วนตัว เธอคิดว่าที่ฉันเลิกอาชีพพี่เลี้ยงเด็กก็เพราะเธอหรือลูกของเธอ แต่ไม่ใช่เลยฉันไม่ได้เลิกเพราะเด็กนั้นแม้ว่าแกลจะร้องโวยโง่ทั้งวันจนยากจะเอ็นดูก็ตาม มันซับซ้อนกว่านั้น แต่แน่นอนฉันอธิบายกับเธอไม่ได้ ไม่ว่าจะไรก็ตามนั่นแหละ คือเหตุผลหนึ่งที่ฉันกลายเป็นคนเก็บเนื้อเก็บตัว ฉันไม่อยากประจันหน้ากับพวกวัตสัน อยากให้พวกเขาย้ายจากที่นี่ด้วยซ้ำ ฉันรู้ว่าแอนนาไม่ชอบที่นี้

เธอไม่ชอบบ้านนั้น ไม่ชอบอยู่ท่ามกลางข้าวของของภรรยาเก่าของเขา และไม่ชอบรถไฟ

ฉันหยุดที่หัวมุมและมองเข้าไปในอุโมงค์ข้ามทางรถไฟ กลิ่นชื้นเย็น ทำให้ฉันขนลุกเสมอ เหมือนเวลาพลิกก้อนหินเพื่อดูว่าอะไรอยู่ข้างใต้ อาจเป็นตะไคร่น้ำ หนอน หรือซี้ดดินก็ได้ มันทำให้ฉันนึกถึงสมัยเด็กที่จะเดินหากับเบนแถวข้างๆ สระ ฉันเดินต่อไป ไม่เห็นวีแวนของทอมและแอนนา ใจหนึ่งก็อยากมีอะไรตื่นเต้นบ้าง อดรู้สึกผิดหวังไม่ได้เล็กน้อย

ตอนเย็น

สก๊อตเฟ็งโทร.มาบอกว่าเขาจะทำงานดึกซึ่งไม่ใช่สิ่งที่ฉันอยากได้ยินเลย ฉันรู้สึกกระสับกระส่ายมาตลอดวัน และอยากให้เขากลับมาปอบให้ฉันสงบลง แล้วนี่กลับต้องนั่งรออีกหลายชั่วโมงกว่าเขาจะกลับ สมองของฉันหมุนตัว คิดโน่น คิดนี่ รู้เลยว่าคืนนี้นั้นจะต้องนอนไม่หลับอีก

ฉันจะนั่งดูรถไฟเฉยๆ อย่างนี้ไม่ได้แล้ว หงุดหงิด หงุดหงิด เสียงเต็นของหัวใจเหมือนนกน้อยกระพือปีกพริบพริบ พยายามจะบินออกจากกรง ฉันลุกขึ้นสวมรองเท้าแตะ เดินลงไปข้างล่าง ตรงไปยังประตู และเดินออกไปสู่ถนนเบลลินิม มันเป็นเวลาประมาณทุ่มครึ่ง นอกจากคนทำงานสองสามคนที่กำลังเดินกลับบ้านแล้วไม่มีใครอื่นอีก มีแต่เสียงเด็กๆ เล่นกันในสวนหลังบ้านท่ามกลางแสงอาทิตย์สุดท้ายของฤดูร้อน ก่อนที่จะถูกเรียกไปกินอาหารเย็น

ฉันเดินมุ่งไปทางสถานีรถไฟ หยุดยืนหน้าบ้านเลขที่ 23 อยู่ครู่หนึ่ง คิดว่าจะกดกริ่งตีใหม่ แต่ฉันจะพูดอะไรกับพวกเขาดีละ มาขอปั่นน้ำตาล เพราะที่มีเกิดหมดฉบับปล้นนั้นหรือ หรือแค่คุยเรื่อยเปื่อย ม่านของพวกเขาเปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง แต่ฉันไม่เห็นใครข้างใน

ฉันเดินต่อไปที่หัวมุมโดยไม่ได้คิด แล้วเดินเข้าไปในอุโมงค์ เสียงรถไฟวิ่งผ่านเหนือศีรษะเมื่อเดินไปได้ครึ่งทาง ยอดไปเลยรู้สึกเหมือนแผ่นดินไหวที่ทำให้สั่นสะเทือนไปถึงใจกลางของร่าง ทำให้เลือดไหลปั่นป่วน ฉันมองลงไปในพื้นที่และสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง...ที่รัดผมสีม่วงที่ใช้จนยึดคงหลุดจากผมของคนที่ยืนออกกำลังกาย ทว่าอะไรบางอย่างทำให้ฉันขมขื่น อยากจะวิ่งออกไปสู่แสงสว่างข้างนอกโดยเร็ว

เขาขับรถผ่านไปเมื่อฉันขึ้นมาบนถนน สายตาของเราประสานกันแวบหนึ่ง และเขายิ้มให้ฉัน